

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Казьмірова Богдана Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту 32 пункту 9 розділу I, підпункту 12 пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо окремих питань проходження військової служби, мобілізації та військового обліку“, частини шостої статті 37 Закону України „Про військовий обов’язок і військову службу“ „у їх сукупності“ з Законом України „Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію“

Київ
25 червня 2026 року
№ 159-3(II)/2026

Справа № 3-120/2026(273/26)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Городовенко Віктор Валентинович – головуєчий, доповідач,
Первомайський Олег Олексійович,
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Казьмірова Богдана Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту 32 пункту 9 розділу I, підпункту 12 пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо окремих питань проходження військової служби, мобілізації та військового обліку“ від 11 квітня 2024 року № 3633–IX (Відомості Верховної Ради України, 2024 р., № 19, ст. 78), частини шостої статті 37 Закону України „Про військовий обов’язок і військову службу“ від 25 березня 1992 року № 2232–XII (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 27, ст. 385) зі змінами „у їх сукупності“ з Законом України „Про

мобілізаційну підготовку та мобілізацію“ від 21 жовтня 1993 року № 3543–ХІІ (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 44, ст. 416) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Казьміров Б.Ю. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 58 Конституції України (конституційність) підпункт 32 пункту 9 розділу I, підпункт 12 пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо окремих питань проходження військової служби, мобілізації та військового обліку“ від 11 квітня 2024 року № 3633–ІХ (далі – Закон № 3633), частину шосту статті 37 Закону України „Про військовий обов’язок і військову службу“ від 25 березня 1992 року № 2232–ХІІ зі змінами (далі – Закон № 2232) „у їх сукупності“ з Законом України „Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію“ від 21 жовтня 1993 року № 3543–ХІІ зі змінами (далі – Закон № 3543).

Автор клопотання фактично просить перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) підпункт 32 пункту 9 розділу I Закону № 3633 „щодо взяття на військовий облік призовників, військовозобов’язаних та резервістів у територіальних центрах комплектування та соціальної підтримки, у Центральному управлінні або регіональних органах Служби безпеки України, у відповідних підрозділах розвідувальних органів України без їхньої згоди громадяни України, які до 18.05.2024 року, до набрання чинності Закону <...> № 3633–ІХ, – були виключенні із військового обліку“.

Відповідно до підпункту 12 пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 3633 „військово-обліковий документ, що визначає належність його власника до військового обов’язку, виданий до дня набрання чинності цим Законом, є чинним та не потребує обов’язкової заміни у випадку

(з підстав) затвердження органом державної влади нової форми військово-облікового документа“.

Згідно з частиною шостою статті 37 Закону № 2232 «виключенню з військового обліку у відповідних районних (міських) територіальних центрах комплектування та соціальної підтримки (військовозобов'язаних та резервістів Служби безпеки України – у Центральному управлінні або регіональних органах Служби безпеки України, військовозобов'язаних та резервістів розвідувальних органів України – у відповідному підрозділі розвідувальних органів України) підлягають громадяни України, які:

- 1) померли або визнані в установленому законом порядку безвісно відсутніми або оголошені померлими;
- 2) припинили громадянство України;
- 3) визнані непридатними до військової служби;
- 4) досягли граничного віку перебування в запасі;
- 5) були кандидатами для прийняття на військову службу за контрактом відповідно до частини десятої статті 20 цього Закону, але не були прийняті на військову службу за контрактом;
- 6) звільнені з військової служби за контрактом відповідно до підпунктів „й“ або „к“ пункту 3 частини п'ятої статті 26 цього Закону.

У громадянина, якого виключено з військового обліку відповідно до пунктів 3 та 4 цієї частини, військово-обліковий документ не вилучається. До військово-облікового документа громадянина вносяться дані про виключення із військового обліку».

1.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У квітні 2024 року Казьміров Б.Ю. виключений з військового обліку військовозобов'язаних на підставі пункту 6 частини шостої статті 37 Закону № 2232 як громадянин України, який був раніше засуджений до

позбавлення волі за вчинення особливо тяжкого злочину. Ці відомості внесені до військово-облікового документа в паперовій формі.

У липні 2024 року та у лютому 2025 року Казьміров Б.Ю. звертався до Хмельницького районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки (далі – Хмельницький РТЦК та СП) щодо актуалізації даних про нього в Єдиному електронному реєстрі призовників, військовозобов'язаних та резервістів „Оберіг“ (далі – Реєстр „Оберіг“) та внесення відомостей про виключення з військового обліку, проте відповіді він не отримав. Вважаючи таку бездіяльність протиправною, Казьміров Б.Ю. звернувся до Хмельницького окружного адміністративного суду за захистом своїх прав.

Хмельницький окружний адміністративний суд рішенням від 30 травня 2025 року позов Казьмірова Б.Ю. задовольнив, зобов'язав Хмельницький РТЦК та СП внести до Реєстру „Оберіг“ інформацію про виключення Казьмірова Б.Ю. з військового обліку на підставі пункту 6 частини шостої статті 37 Закону № 2232 у редакції станом на дату виключення Казьмірова Б.Ю. з військового обліку – 16 квітня 2024 року.

На зазначене рішення Хмельницького окружного адміністративного суду Хмельницький РТЦК та СП подав апеляційну скаргу.

Сьомий апеляційний адміністративний суд постановою від 20 квітня 2026 року апеляційну скаргу Хмельницького РТЦК та СП задовольнив, рішення Хмельницького окружного адміністративного суду від 30 травня 2025 року скасував, ухвалив нове судове рішення, яким відмовив Казьмірову Б.Ю. у задоволенні позову. У своїй постанові Сьомий апеляційний адміністративний суд зазначив, що „матеріали справи не містять доказів того, що станом на час розгляду справи позивач підлягає кваліфікації у якості особи, засудженої за вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину, скоєння якого <...> виключає призов на військову службу під час мобілізації, на особливий період“; „з урахуванням того, що підстави для виключення позивача з військового обліку відпали в силу вимог діючого законодавства, позивач фактично набуває статусу

військовозобов'язаного, з моменту набрання законної сили Закону <...> № 3633–ІХ, який набрав чинності 18.05.2024“.

Не погодившись із вказаною постановою Сьомого апеляційного адміністративного суду, Казьміров Б.Ю. звернувся до Верховного Суду з касаційною скаргою.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 30 квітня 2026 року відмовила у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Казьмірова Б.Ю. на постанову Сьомого апеляційного адміністративного суду від 20 квітня 2026 року, оскільки касаційну скаргу подано на судові рішення, що не підлягає касаційному оскарженню.

1.2. Казьміров Б.Ю. зазначає, що „нормами законодавства України, які не мають зворотної дії в часі <...> отримав гарантії, а саме на внесення у Єдиний електронний реєстр призовників, військовозобов'язаних та резервістів відмітки про виключення <...> з військового обліку, тобто на належне документальне оформлення такого виключення“. Проте оспорюваними приписами Закону № 3633, Закону № 2232 було «порушено принцип „належного урядування“ та незворотності дії законів у часі».

На думку автора клопотання, він „не є військовозобов'язаним <...> а закони, які застосовуються зараз <...> дискримінують <...> за соціальним статусом та змушують <...> до примусової праці“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вказує, що оспорюваними приписами Закону № 3633, Закону № 2232 порушено його „права на свободу та особисту недоторканість, що гарантовано статтею 5 Європейської Конвенції <...> право на справедливий суд (стаття 6 Конвенції) через дискримінацію за ознакою – соціального походження, майнового стану та іншою ознакою“.

Обґрунтовуючи свої твердження щодо неконституційності підпункту 32 пункту 9 розділу І, підпункту 12 пункту 2 розділу ІІ „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 3633, частини шостої статті 37 Закону № 2232 „у їх сукупності“ з Законом № 3543, Казьміров Б.Ю. цитує приписи Конституції

України, законів України, міжнародні акти, посилається на рішення Конституційного Суду України, рішення Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у своїй справі, копії яких долучено до конституційної скарги.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу; конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (частина перша, пункт 6 частини другої статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі приписи) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

2.1. В остаточному судовому рішенні у справі Казьмірова Б.Ю. – постанові Сьомого апеляційного адміністративного суду від 20 квітня 2026 року – підпункт 12 пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 3633 не застосовано, що свідчить про недотримання автором клопотання вимог частини першої статті 55, абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“ і є підставою для

відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2.2. Казьміров Б.Ю., твердячи про невідповідність Конституції України підпункту 32 пункту 9 розділу I Закону № 3633, частини шостої статті 37 Закону № 2232 „у їх сукупності“ з Законом № 3543, не навів аргументів, які підтверджували б зв'язок між оспорюваними приписами Закону № 3633, Закону № 2232, Закону № 3543 та приписами Конституції України щодо порушення його конституційних прав, а лише висловив незгоду із остаточним судовим рішенням у його справі та законодавчим регулюванням порядку здійснення військового обліку, встановленого Законом № 3633.

Отже, автор клопотання не обґрунтував тверджень щодо невідповідності Конституції України (неконституційності) підпункту 32 пункту 9 розділу I Закону № 3633, частини шостої статті 37 Закону № 2232 „у їх сукупності“ з Законом № 3543, як того вимагає пункт 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Казьмірова Богдана Юрійовича щодо відповідності

Конституції України (конституційності) підпункту 32 пункту 9 розділу I, підпункту 12 пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо окремих питань проходження військової служби, мобілізації та військового обліку“ від 11 квітня 2024 року № 3633–ІХ, частини шостої статті 37 Закону України „Про військовий обов’язок і військову службу“ від 25 березня 1992 року № 2232–ХІІ зі змінами „у їх сукупності“ з Законом України „Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію“ від 21 жовтня 1993 року № 3543–ХІІ зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**